

ваше, той мысли чи има по ближны: жена, ча-
да, братя и не може да остави.}

—Въ едно таково время, Петре, рече той,
сѣкый трѣба да мысли за себѣ си.

—Ты, не щешь?! Нека бжде тѣй, крясна
Петръ, като ся вѣдѣхъ очи му; азъ щѣ идѣхъ,
ще ѣхъ търсѣхъ, щѣхъ ѣхъ намѣрихъ, и Господь ще
ми помогне да ѣхъ отървѣхъ.

Той скокна на крака.

—Прощавайте татко, прощавай Стоенчо;
ные може вече и да ся не видимъ. О! проща-
вай и ты стара майчице, и отъ гробъ благосла-
вай зѣтя си, кой ви е вмѣсто сынъ, и кой сега
отива да отърве и доведе изгубено-то твое чядо.

Това той, като издума, грабна кривака си
и тръгна.

Дядо Иванъ, Юфчо и Стоенчо, съ наведены
главы съ очи просълзены, мълчахъ и не смѣяхъ
да поглѣднѣтъ на Петра, кой ся изгуби отъ
очи имъ.

—О, Боже! Думаше си той, като вѣрвѣше,
колко е было мжно чилѣкъ да остане безъ ро-
днины; да бѣхъ ималъ сега понѣ единъ братецъ,
или нѣкой сродникъ, то бекы бы дошълъ сега
да мя придружи, а сега самичакъ, сичко глѣда
на мене! Да ли ся и азъ оставя?... о, не!... вѣр-
ви, вѣрви душо и ся не плаши, имай си надѣж-
дж на Онзи, кой-то е на небе-то, той ще ти
помогне.